

Arrest

nr. 124 724 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van volgende beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 november 2013:

- de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard;
- de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoekende partij, zijn echtgenote en zijn meerderjarige kinderen;
- de beslissingen tot oplegging van een inreisverbod genomen in hoofde van de ouders van verzoekende partij.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient, samen met zijn echtgenote, kinderen en ouders, bij schrijven gedateerd op 15 maart 2013 een aanvraag in tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 4 november 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 14 november 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.04.2013 werd ingediend en op 09.07.2013 werd aangevuld door :

[...]

allen van nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen aan dat de niet-betwiste elementen in hun asielrelaas als buitengewone omstandigheden gelden. Een loutere verwijzing naar het asielrelaas, zonder verdere toelichting, noch bewijsstukken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen stellen dat hun aanvraag onvankelijk moet verklaard worden conform de 'algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie'. Het komt echter de verzoeker toe om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn aan de hand van concrete elementen. Een loutere verwijzing naar 'de algemene beslissingslijn' kan niet weerhouden worden.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing met in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Er dient tevens opgemerkt te worden dat twee van de drie kinderen meerderjarig zijn. Zij tonen op geen enkele wijze aan dat zij geen hogere opleiding kunnen volgen in hun land van herkomst. Betrokkenen roepen in dat de kinderen een schooljaar zullen verliezen bij een terugkeer. Zij waren echter steeds op de hoogte van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing zou zijn. Het huidige schooljaar 2013-2014 is overigens aangevat in illegaal verblijf, zodat een onderbreking ervan louter het gevolg is van de persoonlijke keuze die betrokkenen gemaakt hebben om hier verder te verblijven en de scholing van de kinderen verder te zetten ondanks het feit dat zij niet over geldige verblijfsdocumenten voor België beschikken.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen, met name dat verzoeker ernstig ziek is, dat hij zware psychische problemen heeft dat de behandeling in België dient voortgezet te worden en er in het land van herkomst geen adequate behandelingen zouden beschikbaar zijn conform artikel 3 en 8 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben reeds verschillende malen een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend, namelijk op 10.03.2010, 25.10.2011 en 15.02.2012 (enkel voor [A. H.] en [A., J.]). Deze aanvragen werden afgesloten op respectievelijk 16.09.2011 'ongegrond', 03.04.2013 'ongegrond' en 23.01.2012 'onontvankelijk', en 04.07.2012 'onontvankelijk'. De duur van deze procedures vormt geen buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om terug te keren naar hun land van herkomst. Het feit dat de behandeling van een medische regularisatieprocedure enige tijd in beslag neemt, verleent geen automatisch recht op verblijf. Volgens betrokkenen zou een terugkeer de belevenissen, namelijk dat met verzoeker de spot werd gedreven vanwege zijn psychische kwalen, doen aggregeren met nefaste gevolgen. Zij stellen dat personen met een psychische aandoening gepest en gediscrimineerd worden, geen normaal leven kunnen leiden en uit het maatschappelijk leven geïsoleerd worden in Armenië. Zij verwijzen hieromtrent naar diverse rapporten. Er dient opgemerkt te worden dat de passages in deze rapporten die betrekking hebben over de beschikbaarheid en kwaliteit van de zorgen hier niet geëvalueerd kunnen worden, deze zijn immers strikt medisch en vallen dus buiten de context van artikel 9bis. Wat de elementen aangaande de discriminatie van psychisch zieken betreft, tonen betrokkenen niet op afdoende wijze aan dat deze rapporten van toepassing zijn op verzoeker. Zij leggen geen enkel persoonlijk bewijsstuk voor waaruit blijkt dat verzoeker met deze problemen geconfronteerd zal worden. Het inroepen van algemene rapporten, zonder persoonlijke bewijzen, is onvoldoende om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post is in Armenië. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij zich niet tot de Belgische diplomatieke post bevoegd voor Armenië, in Moskou, kunnen wenden.

Betrokkenen roepen in dat zij in het bezit zijn van een attest van immatriculatie in het kader van hun medische regularisatieprocedure. Deze procedure werd echter afgesloten op 03.04.2013 met een beslissing 'ongegrond. Dit element is dus niet langer relevant als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zijn cliënten wensen om gehoord te worden indien de aanvraag afgewezen zou worden. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen met onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 08.12.2009. Deze aanvraag werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 09.02.2011. De duur van de procedure - namelijk een jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - namelijk dat zij sinds december 2009 in België verblijven; dat zij zich integreren; dat zij Nederlands leren wat gestaafd wordt met certificaten en rapporten, dat [A., G.] lessen Frans en Engels gevolgd heeft; dat zij hier vrienden en kennissen hebben; dat zij diverse steunbrieven voorleggen; dat zij werkbereid zouden zijn; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben; dat een van de kinderen ingeschreven is bij de kunstacademie; dat het Armeens diploma van verzoekster gelijkwaardig verklaard werd met een bacheloropleiding - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9,3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 4 november 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoeker, zijn echtgenote en hun meerdere kinderen. Deze bevelen worden samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis gebracht en zijn gemotiveerd als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Dit zijn de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing.

1.4. Verder neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, in hoofde van verzoekers ouders, op 4 november 2013 beslissingen tot oplegging van een inreisverbod. Deze beslissingen worden eveneens op 14 november 2013 ter kennis gebracht en zijn de zesde en zevende bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Initieel werd het verzoekschrift mede ingediend door de echtgenote, kinderen en ouders van verzoeker. Gelet op het gestelde in artikel 39/68-1, § 5, tweede lid van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat het rolrecht enkel werd betaald voor verzoeker, dient evenwel te worden aangenomen dat het beroep enkel wat verzoeker betreft op de rol is geplaatst.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

In zoverre het beroep betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van de echtgenote en meerderjarige kinderen van verzoeker en op de inreisverboden opgelegd aan verzoekers ouders, dringt de vaststelling zich op dat verzoeker de vereiste hoedanigheid ontbeert om tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring in te dienen en dat hij geen voldoende persoonlijk en direct belang heeft bij het aanvechten van deze beslissingen (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268; RvS 28 februari 2008, nr. 180.171; RvS 29 mei 2008, nr. 183.531). Het beroep tot nietigverklaring is dan ook onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen voormelde beslissingen.

3.2. Ambtshalve wijst de Raad er tevens op dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. Hij toont evenwel de samenhang tussen beide bestreden beslissingen, die een andere juridische en feitelijke basis hebben, niet aan. De Raad merkt ook op dat niet blijkt dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf worden gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen.

In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet blijkt in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Zelfs daargelaten de vraag naar de samenhang tussen de eerste en tweede bestreden beslissing, dringt bovendien de vaststelling zich op dat verzoeker in gebreke blijft enig middel te ontwikkelen tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste

bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die zoals gezegd gegrond is op eigen juridische en feitelijke motieven.

Het beroep is bijgevolg tevens onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het op 14 november 2013 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, Rv.St., 1998, 69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV5616, RvV9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 04/04/2013.

Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens diverse verblijfsprocedures ex art. 9ter VrW hebben geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoekers.

Verzoekers hebben zich in hun verzoek tot verblijf ex art. 9bis vrw. zich voornamelijk gestoeld op 1.2. van de regularisatiecriteria dd. 19/07/2009.

Immers:

"Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft. Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord]. De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008. De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure. De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend. De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden. De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder '1.1' zijn ook hier van toepassing. "

"In de aangehaalde criterium voorziet de instructie daadwerkelijk dat een regularisatieprocedure onder bepaalde voorwaarden kan meegeteld worden. De instructie vermeldt daarbij expressis verbis procedures op basis van het oude artikel 9 lid 3 (d.w.z. zowel medische als humanitaire regularisatieprocedures), en procedures op basis van het huidige artikel 9bis vw (humanitaire regularisaties). De 9ter procedure (die sinds 1/6/2007 de medische 9 lid 3 procedure vervangt) wordt daarbij niet expliciet vernoemd. Het vademecum spreekt over alle soorten "regularisatieprocedures". De 9ter procedure is ook een regularisatieprocedure en derhalve is er geen afdoende reden om een onderscheid te maken aangezien er geen aanzuigeffect van uitgaat....

Aan de hand van het administratief dossier kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekers dan volkomen aan de instructie dd. 19.07.2009 betreffende punt 1.2. voldoen en hun verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.

In het kader van de instructie van 19 juli 2009 wordt bepaald dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan bepaalde criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk én gegrond te zijn.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05/10/2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis vw. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigen nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag. "

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing ambtshalve de toepassing van punt 1.1. van de vernietigde regularisatiecriteria getoetst aan de concrete situatie van verzoekers en heeft de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren (zie: p, 3, lid 6 bestreden beslissing).

"De duur van de procedure - namelijk een jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kon beschouwd worden"

Zoals hier voren vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis Vrw zich hoofdzakelijk gebaseerd op punt 1.2. van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009.

Verzoekers doorliepen - blijkende uit het AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 04/04/2013 een verzoek conform art. 9bis Vrw - op basis van punt 1.2 van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis Vrw. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens de lange procedures conform punt 1.2. van de instructie, het schoollopen van de kinderen, tewerkstelling en hun uitstekende integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

"Dat ten zesde verzoekers hun kinderen alhier school lopen en een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou impliceren."

Het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten kan een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken.

Verzoekers vertoefden - tot op het ogenblik van de beslissing dd. 03/04/2013 inzake de 9ter vrw. procedure ter kennis gegeven aan verzoekers op 12/04/2013 - volkomen legaal in het Rijk, nadat een eerdere afgewezen beslissing in datzelfde procedure spontaan was ingetrokken door verwerende partij, waartegen op heden een schorsings- en annulatieberoep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en haar eigen praktijk in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une

erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben de bevoegde staatssecretaris en verwerende partij diverse keren publiekelijk beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid en zulks o.a. op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011).

Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

"De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3 "

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielprocedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria heeft getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria door te verwijzen naar hun korte duur inzake hun asielprocedure.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoeker en zijn ernstige psychische problemen nl.:

"Dat ten zevende verzoeker ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende heeft en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M.!

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip "adequate behandeling" zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische

behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen.

Gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van Dhr. [A. H.] en uiteraard zijn ouders zou de onderbreking van de medische behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen.

Dat ten achtste verzoeker zware psychische problemen kent en hiervoor in behandeling is zoals onstuitbaar blijkt uit het AD. “

Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren.

Ingevolge het AD van eerste verzoeker blijkt onstuitbaar dat verzoeker aan zeer ernstige psychische aandoeningen lijdt. Bovendien zijn de ouders tevens ernstig ziek waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld worden.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf ex art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van verzoekers en/of hun psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekers grondiger dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (Rv.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (Rv.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (Rv.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat ten derde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tót verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., Rv.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen ".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers — legaal verblijf van quasi 4 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoekers - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Dat ten vierde verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

"Dat ten negende in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden."

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers zich naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland) kunnen begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren en onderzoekt niet nader of

verzoekers zich wettig naar Rusland kunnen begeven alwaar de Belgische consulaat gevestigd is om aldaar de kwestieuze aanvraag te activeren.

Het louter melden dat alle Armeense burger zich makkelijk naar de Belgische Ambassade/Consulaat in Moskou of Sint-Petersburg te Rusland kunnen begeven zonder een nadere analyse van verzoekers hun concrete gezinssituatie en medische toestand is niet afdoende.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

4.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij en zijn gezin hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte elementen ter ondersteuning van de buitengewone omstandigheden en telkens voor elk van deze elementen gemotiveerd waarom deze niet worden weerhouden.

Verzoeker betoogt dat onvoldoende werd gemotiveerd omtrent zijn concrete situatie en stelt dat verweerder de door hem ingeroepen elementen niet betwist, doch dat zonder meer wordt aangegeven dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zouden zijn. De Raad merkt evenwel op dat de kritiek van verzoeker slechts beperkt is tot een vaag betoog, waarbij uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing integendeel blijkt dat wel degelijk werd geantwoord op al de door verzoeker ingeroepen elementen en telkens een motivering werd voorzien die verder reikt dat de vaststelling dat het geen buitengewone omstandigheden zouden betreffen. Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk als zouden de weergegeven motiveringen voor elk van de ingeroepen elementen niet afdoende zijn.

In zoverre verzoeker alsnog specifiek aangeeft dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waar hij zich beriep op het punt 1.2. van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing op dit punt wordt gemotiveerd dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State waardoor de hierin vervatte criteria niet meer van toepassing zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk als zou deze motivering niet afdoende zijn. Voormelde nietigverklaring houdt immers in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Gelet op de nietigverklaring blijkt niet dat in de eerste bestreden beslissing nog in een verdere motivering omtrent de toepasselijkheid van de instructie zou dienen te worden voorzien of dat nog enige motivering diende te worden voorzien inzake het criterium 1.2 van voormelde instructie. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de Raad van State overging tot de nietigverklaring van voormelde instructie omdat deze "*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn,*

terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen". Ten overvloede merkt de Raad dan ook op dat de ingeroepen criteria van de instructie elementen betroffen op basis waarvan de aanvraag gegrond zou kunnen worden verklaard, zodat een motivering hieromtrent zich in de ontvankelijkheidsfase hoe dan ook niet opdrong.

De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.1.2.2. In de mate dat verzoeker stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn concrete situatie en de door hem naar voor gebrachte elementen en aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat verzoeker en zijn gezin met hun aanvraag niet aantonen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Allereest wijst verzoeker erop dat hij zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voornamelijk heeft gesteund op het criterium 1.2 van de instructie van 19 juli 2009. Hij betoogt dat zowel het kabinet van de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds zouden gelden voor wie eraan voldoet en dat het voldoen aan een van de criteria zou impliceren dat het bewijs van de buitengewone omstandigheden en van de gegrondheid van de aanvraag is geleverd. Hij betoogt dat verweerder de eigen intentieverklaring niet zonder meer kan negeren.

De Raad wijst er evenwel op dat verweerder correct aangaf dat voormelde instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 werd vernietigd en bijgevolg niet meer van toepassing is. De Raad van State ging over tot de nietigverklaring van voormelde instructie omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de eerste bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoeker om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekers kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire”* situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De eerste bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker een belang heeft bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom hij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. Verzoeker toont door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het kabinet van de bevoegde staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast niet aan dat de *in casu* eerste bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de

buitengewone omstandigheden na te gaan. Verzoekers betoog dat verweerder ambtshalve zou zijn overgegaan tot een toetsing van de aanvraag aan het criterium 1.1 van de vernietigde instructie vindt verder ook geen steun in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geenszins “*de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren*”, doch louter in het kader van zijn ruime discretionaire bevoegdheid omtrent de beoordeling van de buitengewone omstandigheden aangegeven dat een duur van één jaar en twee maanden geen onredelijk lange behandelingstermijn voor een asielaanvraag vormt. Louter ten overvloede – zelfs indien verzoeker op dit punt zou worden gevolgd, *quod non* –, kan ook niet worden ingezien hoe hieruit zou volgen dat de Raad dient vast te stellen dat verweerder, *contra legem*, eveneens een toetsing aan de hand van enig ander criterium van de instructie zou dienen te voeren in de ontvankelijkheidsfase.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State betreffende de regularisatiecriteria van de wet van 22 december 1999 of betreffende een ongegrondheidsbeslissing op basis van het oude artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet is niet dienstig, nu niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot deze rechtspraak gelijkaardig zijn aan deze in huidig voorliggende zaak. Er blijkt verder evenmin dat verweerder de aanvraag enkel heeft geweigerd op grond dat niet is voldaan aan een van de criteria van de instructie, zodat verzoekers betoog in dit verband evenmin dienstig is.

Verzoeker betwist verder het gestelde niet dat hij niet heeft aangetoond dat een scholing van de kinderen niet kan worden verkregen in het land van herkomst, dat de scholing een gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur zou vereisen die niet voorhanden is in het land van herkomst of dat een hoger onderwijs niet kan worden gevolgd in het land van herkomst. Evenmin betwist hij dat twee van de drie kinderen reeds meerderjarig zijn. Verzoeker verwijst wel naar rechtspraak van de Raad van State dat het verlies van een schooljaar of academiejaar voor kinderen en studenten een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. De vaststelling dringt zich evenwel op dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening hield met dit ingeroepen element, doch oordeelde dat verzoeker en zijn gezin steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en de scholing van de kinderen mogelijks slechts een tijdelijke oplossing zou zijn. Verweerder wees erop dat het huidige schooljaar 2013-2014 werd aangevat in illegaal verblijf, zodat een onderbreking ervan louter het gevolg is van de persoonlijke keuze die betrokkenen hebben gemaakt. Verzoeker blijft in gebreke om in te gaan op deze concrete motivering in de eerste bestreden beslissing en toont het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering aldus niet aan. Hij betreft de rechtspraak waarnaar hij verwijst ook op geen enkele wijze op zijn zaak, zodat niet blijkt dat de feiten die deze rechtspraak kenmerkten gelijkaardig zijn aan deze in huidig voorliggende zaak. Er kan tevens verwezen worden naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

Verzoeker geeft vervolgens aan dat ten onrechte in de eerste bestreden beslissing geen rekening is gehouden met het gegeven dat hij en zijn gezin tot de op 3 april 2013 genomen beslissing inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet legaal in het Rijk verbleven. In zoverre verzoeker aangeeft dat dit vereist was gelet op de vernietigde instructie kan in wezen worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen voorafgaat. Voor het overige kan het volstaan op te merken dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt vermeld dat de laatste procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op voormelde datum werd afgesloten zodat hiermee rekening is gehouden en verzoeker verder niet toelicht op welke wijze dit gegeven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken waardoor evenmin kan worden vastgesteld dat dit ten onrechte niet als dusdanig werd weerhouden in de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker en zijn gezin beriepen zich verder op een medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst teneinde van daaruit de aanvraag in te dienen, waartoe zij wezen op ernstige medische problemen en risico's verbonden aan een onderbreking van de medische behandelingen en verwezen naar een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor verzoeker. Verzoeker betoogt dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen inhouden en dat aldus verweerder er zich niet toe kon beperken te verwijzen naar de doorlopen procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dit zonder een analyse van het medische dossier en/of een onderzoek van hun capaciteit om te reizen. De vaststelling dringt zich evenwel op dat verzoeker zich ter staving van de buitengewone omstandigheden beriep op medische elementen zoals deze reeds werden ingeroepen in het kader van eerdere

aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden ingeroepen en onontvankelijk worden verklaard. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt zo dat het de betrachting van de wetgever was om *"[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden."* Er blijkt derhalve niet dat verweerder in de eerste bestreden beslissing ten onrechte – met verwijzing naar de onderscheiden procedures waarin de wetgever heeft voorzien – heeft vastgesteld dat wat de ingeroepen medische problemen betreft reeds verschillende malen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, met name op 10 maart 2010, 25 oktober 2011 en 15 februari 2012, die telkens werd afgewezen of dat een ruime motivering op dit punt zich opdroeg. Aldus blijkt ook niet welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat geen verder onderzoek werd gevoerd naar de medische problemen, nu niet blijkt dat deze nog op ontvankelijke wijze kunnen worden ingeroepen in het kader van de procedure op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Gelet op de afwijzing van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt ook niet, en verzoeker maakt dit ook niet concreet aannemelijk, dat er zich op medisch vlak nog omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend. Verweerder motiveerde verder ook nog dat verzoeker niet op afdoende wijze aantoonde dat de rapporten betreffende discriminatie van psychisch zieken specifiek op hem van toepassing zijn. Deze laatste motivering wordt door verzoeker niet op concrete wijze betwist.

De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is daarnaast in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk waarom *in casu* alsnog een andere beoordeling zich zou hebben opgedrongen.

Verzoeker geeft ten slotte aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing dat hij en zijn gezin niet hebben aangetoond dat zij zich niet kunnen wenden tot de Belgische diplomatieke vertegenwoordiger voor Armenië in Moskou. Verzoeker betoogt dat het aan verweerder toekwam te onderzoeken of verzoeker en zijn gezin zich wettig naar de Belgische diplomatieke post bevoegd voor Armenië in Moskou kunnen begeven om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Hij gaat er aldus evenwel aan voorbij dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen en dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel bij de aanvrager berust. Verzoeker gaf in zijn aanvraag enkel aan dat geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Armenië, doch gaf geen enkel element aan waaruit blijkt dat verzoeker en zijn gezin niet in staat zouden zijn zich te wenden tot de Belgische vertegenwoordiging te Moskou. Er blijkt ook niet dat verzoeker en zijn gezin in alle gevallen persoonlijk naar Moskou zouden dienen te reizen teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen noch dat, indien dit wel het geval zou zijn, zij niet in staat zouden zijn te reizen. Verzoeker betoogt nog dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou zou vervoeren, doch deze bewering wordt niet gestaafd aan de hand van enig begin van bewijs. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State in dit verband is *in casu* verder niet dienstig. Hij toont immers niet aan dat de feiten die aan deze rechtspraak ten grondslag lagen gelijkaardig zijn aan deze in huidige voorliggende zaak.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

4.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker toont niet aan met welke, aan verweerder kenbaar gemaakte, elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoeker geeft verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

4.1.2.4. Er kan verder evenmin worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel zou miskennen waar inzake de instructie van 19 juli 2009 enkel wordt gewezen op het gegeven dat deze instructie werd nietig verklaard. Het evenredigheidsbeginsel laat verweerder niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

4.1.2.5. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het evenredigheids- en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat - de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - legaal verblijf van quasi 4 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoekers - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria – de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

4.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat verzoeker, door de bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde buitengewone omstandigheden te herhalen, op geen enkele wijze uiteenzet waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een kennelijke wanverhouding. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en onder verwijzing naar het eerste middel, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk wat de overige bestreden beslissingen betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS